

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm, ngày 15/09/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1008

“CÁI KHỔ NẠN LỚN NHẤT CỦA CHÚNG TA LÀ KHÔNG THỂ TỈNH NGỘ”

Chúng ta luôn cho rằng cái thấy, cái biết của chúng ta là đúng. Người thế gian đã nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời”. Chúng ta chấp chặt vào những thành kiến của mình nên chúng ta không thể tiếp nhận được thiện pháp.

Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta không học Phật thì chúng ta sẽ còn tạo ra nhiều tội nghiệp đáng sợ hơn!**”. Nếu chúng ta không học Phật thì khởi tâm động niệm của chúng ta chỉ để thỏa mãn dục vọng ăn uống, ngủ nghỉ. Giáo dục thế gian chỉ giúp chúng ta thỏa mãn “năm dục sáu trần”, tăng trưởng “tham, sân, si, mạn”. Chúng ta phải tiếp nhận sự giáo dục của Phật pháp, sự giáo dục giúp chúng ta đời này thoát khỏi sự sai khiến của dục vọng, đời sau chúng ta vượt thoát sinh tử. Có những người có học thức, địa vị cao nhưng đời sống của họ rất phiền não, khổ đau. Hàng ngày, nếu chúng ta chỉ nghĩ đến chuyện ăn, ngủ nghỉ thì chúng ta sẽ tạo ra những nghiệp nghiêm trọng dẫn đến oan oan tương báo.

Nếu chúng ta không học Phật thì chúng ta không biết rằng: “*Nhân quả không sót lọt một mảy may*”. Chúng ta không biết rằng tạo nhân thì nhất định nhận quả, không có cách nào có thể thoát được. Chúng ta thiếu nợ tiền thì phải trả bằng tiền, thiếu nợ mạng thì phải trả bằng mạng. Đời này chúng ta không trả thì đời sau chúng ta phải trả. Nếu chúng ta không học Phật, chúng ta không biết được nhân quả thì chúng ta chỉ làm theo những ham muốn, dục vọng của bản thân.

Trước khi tôi học Phật và lúc tôi học Phật chưa thấu đáo, tôi khởi tâm động niệm vì mình, vì thỏa mãn bản thân mình nên ngày ngày đều tạo nghiệp. Câu nói của Hòa Thượng làm chúng ta phải phản tỉnh: “**Nếu chúng ta không học Phật thì chúng ta sẽ còn tạo ra nhiều tội nghiệp đáng sợ hơn!**”. Chúng ta học Phật chúng ta biết thức liễm, khởi tâm động niệm dè chừng, hành động tạo tác không tùy tiện.

Hòa Thượng nói: **“Tôi may mắn khi còn nhỏ, sinh ra ở nông thôn nên rất ít có cơ hội tạo nghiệp. Tôi muốn ăn, muốn mặc, muốn làm những việc lợi mình hại người cũng không có cơ hội”**. Chúng ta có một chút danh tiếng, một chút quan hệ thì đã dùng mối quan hệ đó để lợi mình hại người. Nếu chúng ta không học Phật thì sẽ tạo rất nhiều nghiệp chướng. Chúng ta học Phật nhưng không thấu đáo thì lại tiếp tục mang đại họa cho đời thứ ba. Đời này chúng ta biết tu, biết bố thí nhưng tâm chúng ta vẫn mong cầu, vẫn tạo nghiệp vậy thì chúng ta không thể thoát khỏi luân hồi sinh tử. Đời này chúng ta tạo phước, đời sau chúng ta hưởng phước thì đời thứ ba chúng ta phải trả nghiệp.

Chúng ta tạo nghiệp rồi thọ báo, thọ báo rồi lại tạo nghiệp không bao giờ ngừng dứt. Chúng ta khởi tâm động niệm là **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”** những thứ này đã bó chặt chúng ta từ nhiều đời nhiều kiếp. Chúng ta lầm lũi trong u mê mà tạo nghiệp!

Hàng ngày, thân chúng ta vẫn tạo nghiệp sát, đạo, dâm. Miệng chúng ta nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác và nói lời thêu dệt. Ý của chúng ta thì tham, sân, si. Nếu chúng ta không học Phật thì thật đáng sợ! Tất cả chúng sanh đều thương tiếc thân mạng. Chúng ta thương tiếc thân mạng nên hàng ngày tạo ra rất nhiều lỗi lầm để cung phụng thân. Chúng ta vì thỏa mãn thân mạng mà giết hại chúng sanh, làm những việc lợi người hại mình vậy thì làm sao mà không **“oan oan tương báo”**!

Chúng ta gieo nghiệp với những chúng sanh có tu hành thì họ không oán hận chúng ta. Chúng ta gieo nghiệp với những chúng sanh không có tu thì chắc chắn họ mang tâm oán hận. Thí dụ như chúng ta tùy tiện giết hại những chúng sanh nhỏ bé như con kiến, con muỗi. Chúng sẽ mang lòng oán hận, mang tâm báo thù dẫn đến oan oan tương báo. Chúng báo thù chúng ta, chúng ta lại báo thù chúng. Có rất nhiều câu chuyện trả oán rất đáng sợ. Ngay trong hiện tại, cũng có nhiều câu chuyện về những người tạo nghiệp rồi kết thúc cuộc đời do họ đã tạo nghiệp đó.

Trên báo có đăng, hai mẹ con ngày nào cũng đi bắt cua đồng. Một hôm, mọi người phát hiện hai mẹ con bị chết ở đầm, trên thân họ bám đầy cua đồng. Một người bạn tôi kể, trước đây Cha anh làm nghề giết heo, sau này ông tỉnh ngộ nên ông tu hành, không sát sinh nữa. Một hôm, ông tự kết liễu đời mình ở nơi ngày trước giết mổ heo. Ông để lại tờ giấy nói là tự ông không muốn tiếp tục sống nữa. Đó là nghiệp quả, oan oan tương báo không bao giờ kết thúc.

Đời này chúng ta được học Phật, chúng ta chỉ làm những việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến để có một chút phước báu hồi báo lại cho những chúng sanh mà chúng ta đã kết oán với họ. Nếu chúng ta làm như vậy thì có thể cuộc đời này của chúng ta không có nhiều chướng ngại. Nếu chúng ta tiếp tục tạo nghiệp thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại, khổ đau trùng trùng. Điều này không dễ hiểu, nhiều người chỉ oán trời trách người mà họ không biết chính họ đã tạo ra nghiệp quả này. Họ cho rằng, họ từng làm việc thiện, từng đi cứu giúp người nhưng cuộc đời của họ quá nhiều khổ đau.

Câu chuyện về ông Du Tịnh Ý và Táo Quân cũng là bài học sâu sắc cảnh tỉnh chúng ta. Ông Du Tịnh Ý không hiểu tại sao ông cũng làm nhiều việc thiện mà cuộc sống của ông lại gặp nhiều tai ương như vậy. Táo Quân thấy ông còn chút lương tâm nên Táo Quân xuất hiện để cảnh báo. Hàng ngày, ông Du Tịnh Ý đề xuất không được dùng giấy có chữ một cách tùy tiện mà phải mang đốt nhưng ông lại dùng giấy có chữ để dán vách tường. Mọi người đi phóng sanh thì ông cũng đi phóng sanh cùng nhưng ông không chủ động làm. Hòa Thượng nói: **“Ông Du Tịnh Ý còn được Táo Quân xuất hiện cảnh báo còn chúng ta thì còn không có ai cảnh báo!”**. Nếu chúng ta tạo ác mà Quỷ Thần, Long Thiên, Thiện Thần đến cảnh báo thì chúng ta có thể *“tỉnh ngộ”*. Chúng ta làm sai mà Quỷ Thần, Long Thiên, Thiện Thần đến nhắc thì chúng ta rất may mắn. Nhưng chúng ta làm sai mà không có ai nhắc, chúng ta không có phước đó!

Có những người con bất hiếu, họ vừa chửi mắng Cha Mẹ xong thì khi họ bước ra ngoài sân bị sét đánh chết. Những câu chuyện như vậy được lan truyền trong dân gian cũng được nhắc nhở những người con phải hiếu thảo với Cha Mẹ. Nhiều người cả đời tạo ác nhưng những người xung quanh và Quỷ Thần đều không ai nhắc nhở họ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta cho rằng người không có ăn, không có mặc là khổ nhưng đó chưa thật sự là khổ! Thế gian có nhiều người phú quý nhưng khổ nạn của họ không khác với người bần cùng. Tai nạn nghiêm trọng nhất chính là họ không thể giác ngộ, không thể tỉnh thức. Họ làm sai mà họ không biết mình làm sai. Họ vẫn ở trong mê hoặc, điên đảo. Đây là đại tai, đại nạn!”**. Người thế gian cũng thường nói: *“Người giàu cũng khóc”*. Người không có ăn, không có mặc cũng chưa phải là người gặp khổ nạn mà người không giác ngộ mới là người gặp đại tai, đại nạn.

Chúng ta mê hoặc, điên đảo, không phân biệt tốt xấu, thiện ác. Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta không là chúng sanh mê hoặc, điên đảo thì bây giờ này chúng ta có hình dáng như thế này!”**. Người xưa nói: **“Ái bất trọng bất sanh Ta Bà. Niệm bất nhất bất sanh Tịnh**

Độ". Nghiệp ái không nặng thì không sinh ra ở thế giới Ta Bà. Chúng ta đã chìm đắm trong "tài sắc danh thực thù", hưởng thụ "năm dục sáu trần" nhiều đời, nhiều kiếp. Chúng ta còn ở trong thế giới Ta Bà thì chúng ta vẫn chưa tỉnh ngộ. Nếu chúng ta có một lần tỉnh thức thì chúng ta đã trở thành cư dân của thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta phải hết sức cảnh giác! Hòa Thượng nói: "**Nhiều đời chúng ta đã sai lầm rồi, đời này chúng ta đừng để sai lầm nữa!**".

Hòa Thượng nói: "**Đời này, chúng ta là người giàu sang nhưng chúng ta tận hưởng phước báu thì đời sau chúng ta sẽ đi đến Tam ác đạo. Người giàu sang tạo nghiệp nặng hơn người bần cùng**". Người bần cùng phải làm việc vất vả, ăn uống, mặc quần áo kham khổ nên họ ít tạo nghiệp. Người giàu sang thì họ có nhiều điều kiện để tạo nghiệp. Người có điều kiện họ thường xuyên sát sanh trong những dịp lễ, tết. Họ không biết rằng họ đang tạo nghiệp mà họ cho rằng họ đang hưởng thụ và họ có đời sống giàu sang hơn người khác.

Vào dịp Tết, khi tôi có dịp về quê, tôi đều phóng sanh chim. Tôi thường thả 500, 1000, 2000 con chim, những đứa trẻ hàng xóm đứng xem rất đông. Tôi không đặt mua chim trước, khi chuẩn bị phóng sanh thì tôi gọi hỏi xem người bán có sẵn chim không.

Hòa Thượng nói: "**Người giàu sang chú trọng đến việc ăn uống nên họ sát sinh rất nhiều. Họ chắc chắn phải nhận hậu báo vô cùng, vô tận, oan oan tương báo, càng báo càng thâm**".

Người giàu sang ăn uống cầu kỳ nên họ thường giết hại chúng sanh. Có những người họ nghĩ ra những món ăn mà khiến chúng sanh đau khổ cùng tận, họ lấy sự đau khổ của chúng sanh làm niềm vui. Trong "*Cảm Ứng Thiên*" có câu chuyện nói về nhân quả báo ứng đã khiến một dòng họ bị chu di thập tộc. Một người chuẩn bị xây lăng mộ cho tổ tiên, đêm ông nằm mơ có một ông cụ mặc áo đỏ đến xin hãy dời ngày khởi công xây dựng để gia đình ông có thể di chuyển sang chỗ khác. Nhưng ngày hôm sau, ông vẫn cho người tiến hành đào đất để xây dựng. Khi mọi người đào xuống lòng đất nhìn thấy rất nhiều con rắn đỏ, họ đã giết hết toàn bộ số rắn. Đời sau, con cháu ông có một người tên là Phương Hiếu Nhụ, là quan đại thần triều nhà Minh. Khi Chu Nguyên Chương mất, Chu Lệ kéo quân về tranh ngôi với cháu là Chu Doãn Văn. Khi Chu Lệ tranh được ngôi, ông ra lệnh cho Phương Hiếu Nhụ viết chiếu để mình lên ngôi. Phương Hiếu Nhụ không chịu viết và nói: "**Dù chu di thập tộc ta cũng không viết!**". Vua tức giận nên chém thập tộc nhà Phương Hiếu Nhụ, Thầy giáo, bạn bè, học trò của ông cũng bị chém đầu. Người thế gian cho rằng Phương Hiếu Nhụ chính là con rắn chúa đến báo thù gia đình họ Phương. Oan gia không bao giờ trả báo một cách vừa vặn mà

luôn trả báo vượt qua. Mỗi lần trả báo thì lại vượt qua nên oán sẽ chất chồng ngày càng nhiều.

Hòa Thượng nói: **“Người bị báo thù tâm sẽ uất ức không phục nên đời sau họ lại tiếp tục trả báo, oan oan tương báo không hề kết thúc. Nếu người chân thật hiểu rõ chân tướng sự thật này thì họ nhất định sẽ không tạo nghiệp, không vì lợi mình hại người, không vì thỏa mãn bản thân mà giết hại chúng sanh. Mỗi lần chúng ta báo thù thì đều báo thù vượt qua nên thù hận càng ngày càng sâu”**.

Hòa Thượng nói: **“Khi giác ngộ được Phật pháp thì tôi đã ăn trường chay. Đời này của tôi đã không kết oán với chúng sanh nữa”**. Nhờ vậy mà ác duyên của Ngài đối với chúng sanh dần dần được hóa giải. Hòa Thượng dạy những điều dường như ai cũng biết nhưng hàng ngày chúng ta không thể vượt qua chính mình nên chúng ta vẫn làm những việc lợi mình, hại người. Chúng ta vẫn tạo nghiệp thì oan oan tương báo. Chúng ta không tự nhận ra những việc làm sai trái của chính mình. Chúng ta khởi tâm động niệm vẫn vì mình nên chúng ta vẫn **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, khởi **“tham sân si mạn”**.

Khổng Lão Phu Tử nói: **“Ta có một mối lo lớn đó là vì ta có thân”**. Chúng ta có **“cái ta”** nên vì **“cái ta”** mà chúng ta tạo rất nhiều tội nghiệp. Chúng ta phải giác ngộ, đừng cung phụng **“cái ta”** giả tạm để rồi tạo oan nghiệp không bao giờ kết thúc. Chúng ta muốn thoát khỏi luân hồi sinh tử thì chúng ta đừng tạo nghiệp luân hồi nữa. Hòa Thượng nói: **“Nếu trong vô lượng kiếp chúng ta có một lần thức tỉnh thì chúng ta đã không còn mang thân nghiệp chướng, không ở trong thế giới Ta Bà. Quá khứ chúng ta đã sai rồi, hiện tại chúng ta đừng sai nữa!”**. Lời của Ngài rất từ bi!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!